

og jeg veed Intet dertil at sige; jeg troer, at i alt Bæsentligt vil Formaalet være opnaaet for denne vigtige Klasse af Tiendomme. Det Forslag, der forøvrigt er fremkommet med Hensyn til § 1. og Tilspøiningerne til § 2. i første og sidste Affnit, ere af reent formel Natur, og jeg troer, de ere anbefalelsesværdige. Den Forandring, der med Hensyn til Bekjendtgjørelsen er foreslået i § 3, er meget uvæsentlig, og jeg skal ikke derimod gjøre nogen Erindring. Med Hensyn til den nye § 4, der er foreslået sat istedetfor Udkastets, antager jeg, at den maa forståes saaledes, at paagjældende Retsbetjent *ex officio* skal undersøge, om alle formalia ere iagttagne, saasnart kun en Eneste af de Indkaldte udebliver, og altsaa kun afse derfra i det Tilfælde, at Samtlige møde, og Ingen af dem reiser Indsigelse. Hvis dette er Meningen, vilde det vistnok være ønskeligt til tvædie Behandling at foretage en lille Redactionsforandring, hvoraf det klarligt kunde fremgaae; thi som Ordene staae, kunde de let udtydes saaledes, at, selv om alle de Indkaldte give Møde, skulde han anstille Undersøgelse *ex officio*; nu er det klart, at naar Formerne ikke ere iagttagne, er Enhver berettiget til at udeblive; Enhver er paa den anden Side naturligvis ogsaa berettiget til at møde, og hvis nu Alle møde og ansee det utilstrækkelige Varsel for gyldigt, er der ingen Anledning til at lade det gaae tilbage, da dette kun vil volde Uleilighed baade for Tiendehyeren og for Tiendetageren. Er derimod kun en Eneste udebleven, kan de Andres Samtykke ikke betage denne Enes Ret, og altsaa vil det i saa Tilfælde være nødvendigt, at Retsbetjenten *ex officio* paaseer, at alle Former ere iagttagne. Jeg troer ogsaa, at det er Udvalgets Mening, og det vil være overmaade let at gjøre det utvivlsomt ved en lille Redactionsforandring.

Den eneste Indsigelse, jeg skal gjøre ved det omhandlede Affnit af Loven, angaaer § 7, idet jeg nemlig maa være enig med Minoriteten i, at det er retfærdigt og ønskeligt, at Lovens Bestemmelse opretholdes. — Jeg skal først med Hensyn til Retspørgsmaalet tillade mig at bemærke, at det er en Bequemmelighed, der er indbrømmet Tiendetageren, at han, uanset de senere indtrædende Udskyninger, kan

holde sig til Hovedparcellisten, imod at denne har Regres til enhver enkelt Parcellist, forsaavidt han ikke udtrykkelig har overtaget Tiendehyren paa Hovedparcellen. Dette Retsforhold afficerer ikke; Tiendetageren har det fremdeles i sin Magt at holde sig til Hovedparcellisten, og Retsforholdet mellem ham og Biparcellisten vedbliver at være, som det contractsmæssigt er indgaaet, men naar Tiendetageren vil, hvad der for hans Vedkommende er en frivillig Sag, benytte det i nærværende Lov givne Middel til at faae Tienden fuldstændig constateret, saa er Staten berettiget til kun paa den Betingelse at indrømme ham det, at han indtræder under de almindelige Forudsætninger, Loven indeholder, navnlig at han maa holde sig til hver enkelt Parcellist, medens det er ganske klart, at hvis Parcellisten kom til at betale Tiende under Forhold, hvorunder han contractmæssigt havde Ret til at fordrø, at den skulde bæres af Hovedparcellisten, saa indtræder et Regreskrav for ham for den Tiendes Vedkommende, han saaledes var kommen til at betale. Foruden at dette følger af sig selv, er det udtrykkelig sagt i § 7. Dette med Hensyn til Retspørgsmaalet. — Med Hensyn til Hensigtsmæssighedsspørgsmaalet synes mig, at det er en af de Ting, der meest har tiltalt mig ved Lovforslaget, hvorom jeg allerede har bemærket, at jeg i alt Bæsentligt har forefundet det fra min Formand, at der paa denne Maade aabnes en Vej, hvorpaa man kan faae gjort en Ende paa denne meget uhyggelige og forvirrede Form for indbyrdes Retsforhold. Jeg troer, at hvis man vilde indskrænke det ubelukkende til Udskyninger, der foretages, efterat Loven er udkommen, ville alle ældre Misforhold blive staaende ved Magt til evig Tid; man kan — for at jeg skal bruge et meget populært Udtryk — ikke have baade i Pose og i Sæl. Vil Tiendetageren altsaa have den Klarhed ind i Forholdet, som han kan opnaae ved denne Lov, saa maa han ogsaa renoncere paa den Bequemmelighed, at kunne foretage Opkrævningen hos Een istedetfor hos flere. Desuden er det jo bekjendt, at dette lille Godsseierforhold i anden Instants, om jeg saa maa sige, som finder Sted mellem Hoved- og Biparcellisten, hvorved denne bliver hans Vasal i enkelte Forhold, giver Anledning til